

Column Jan Dirk van der Zee, directeur amateurvoetbal

STOP MET AANWIJZINGEN, BEGIN MET JUICHEN

“Breed jongens, toe nou, breed houden dat veld, breeeeed.” Gerard Litjes loopt hoofdschuddend langs de kant, terwijl zijn team een aanval probeert op te zetten. Hij is trainer van Onder 13 uit Lendringen. Bloedfanatiek. Deze week had hij weer zo hard getraind op de looplijnen en voorzetten, maar die gastjes vertikken het gewoon. Nu staan ze weer met 2-0 achter.

“Jamie! In godsnaam. Jaa-mieeee! Kom op. Voor de goal ermee. Nee joh, verdomme.” Gerard maakt een wegwerpgebaar en fluit op zijn duim en wijsvinger. Kom maar, ja jij, gebaart de trainer. Jamie komt boos aanlopen. “Nee Jamie, we hebben die voorzetten niet zo afgesproken. Je luistert gewoon niet. Dan is het wisselen.” De stem van Litjes dreunt alweer over het veld, als Jamie nog een advies uit het publiek krijgt toegebeten: “Leer die bal toch eens afspelen jongen, je staat niet alleen op het veld.”

Je zou als kind maar hebben besloten om te gaan voetballen in Nederland, dan vraag je je toch binnen *no time* af waar de nooduitgang is? Op zoek naar een sport waar trainers relaxt hun team observeren en ouders op een normale manier naar een jeugdwedstrijd komen kijken en niet, zoals zo vaak in het voetbal, een compleet eigen leven leiden. Bij een club uit het oosten van het land kwam ik zelfs borden tegen met een oproep voor de bezoekers van jeugdwedstrijden om zich te gedragen:

Bedenk u alstublieft

U kijkt hier naar kinderen

Het is (maar) een spel

Leiders/trainers zijn vrijwilligers

Scheids- en grensrechters zijn ook mensen

Dit is niet de Eredivisie/Champions League

Geloof je toch niet? Dat we zover in het voetbal zijn gekomen dat vaders en moeders uitleg krijgen hoe ze naar een jeugdwedstrijd moeten kijken. Ouders begrijpen kennelijk niet meer dat winnen bijzaak is. Kinderen leren veel meer door hun eigen keuzes te maken en niet constant te horen krijgen wat ze moeten doen met de bal. Ook de meeste trainers in het land behoren zich dat veel beter te beseffen. Maar ondanks de goede bedoelingen, wordt acht op de tien jeugdcoaches bevangen door de voetbalkanten van het trainersvak. Ze leren de kinderen het liefst hoe je een bal schiet, een wedstrijd benadert, speelplannen maakt, je positie vasthoudt, tackelt, taken netjes uitvoert en voor de winst gaat. Het schiet door.

Kinderen leren zichzelf voetballen. Regelen het onderling. Goede trainers zouden zich hoofdzakelijk bezig moeten houden met de manier waarop je met kinderen omgaat. Hoe je ze positief raakt en coacht. Individueel en in de groep. Zodat ze opgaan in het spel, plezier maken. Diezelfde trainer betreft bovendien de vaders en moeders in het proces. Samen zijn ze namelijk verantwoordelijk voor de sfeer. En dat stopt voor ouders bij het geven van aanwijzingen en begint bij juichen. Daarom gaat de KNVB coaches beter ondersteunen. Vanaf volgend seizoen is er een nieuwe lijn trainerscursussen waarin het spelplezier van kinderen helemaal voorop staat.

Eindelijk.

Gerard Litjes heeft alvast een uitnodiging ontvangen.